

Włodzimiera Ziemińska-Odojowa

Niedanowo, pow. Nidzica. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 5, 118-119

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wystąpiły na głębokości 25-30 cm. Dłubanka, z której zachowała się jedynie część przydatna miała następujące wymiary: długości 6,2 m, szerokość 1,05 m, szerokość rufy 0,78 m, grubość dna 10-20 cm. W przekroju wzdłużnym widoczne jest odmierne ukształtowanie końców łodzi; rufa jest dość silnie podcięta, wznios dziobowy jest niezmaszany. W przekrojach poprzecznych linia dna ma kształt łukowaty.

Koliste paleniska o średnicach od 1,1 m do 1,4 m występują w kilku skupiskach; odległość między poszczególnymi paleniskami wynosi od 0,5 m do 1 m. Zmieszano w nich nieliczne ułamki silnie schropowanej ceramiki i węgiel drzewny. Palenisko Nr 6 ujmowały od strony południowej i północnej drewniane konstrukcje posiadające w rzucie pionowym kształt półkolisty. Podobne rysy konstrukcji występujących zawsze parami odkryte zostały m. in. w pobliżu łodzi. Etnograficzne analogie wskazują na to, że służyły one jako podpórki pod dźbankę w czasie jej obróbki.

W południowej części osady zmieszano ułamki form odlawionych w tym 1 formę słabo sześkowanego maszynika.

Z uwagi na niszczenie stanowiska przez wybieranie piasku, badania należy kontynuować.

LUPAWA, pow. Słupsk
Stanowisko 15

patrz neolit

MASZKOWICE, pow. Nowy Sącz

patrz okres halstański

MIECHĘCINO, pow. Kołobrzeg
Stanowisko 3

patrz okres halstański

NIEDANOWO, pow. Nidzica
Stanowisko 2

Muzeum Mazurskie w Olsztynie

Badania prowadziła mgr Włodzimiera Zielińska-Odejowa. Finansował Komitet Słowia-
noznawstwa PAN oraz WKZ w Olsztynie. Trzy-
nasty sezon badań. Cmentarzysko z przełomu
okresów lateńskiego i wpływów rzymskich.

Badaniami objęto północno-wschodni kraniec cmentarzyska. Sprawdzono również jego granicę w południowo-zachodnim rejonie. Przebadano 15 tys. m², wyeksplorowano 51 pochówków ciałopalnych. W rejonie północnym i zachodnim występowanie pochówków ma charakter po-

ryferyjny. Jedyne na swartej przestrzeni przylegającej do kompleksu wczesniej występującego zagęszczenie pochówków było większe niż przeciętne w centrum omentarszyska i wynosiło 14 pochówków na 50 m².

Zwarty układ zagęszczenia pochówków stwierdzone w północno-wschodnim rejonie omentarszyska, na terenie aktualnie uprawianym, gdzie stan ich zachowania był szczątkowy. Przeważającą formą grobu w badanym rejonie omentarszyska, jest grób bezpopielnicowy. Bardziej częstym zjawiskiem są tzw. "kępki czystych kości" występujące swarcie w południowo-wschodnim rejonie omentarszyska. W dalszym ciągu na omentarszysku odsłaniane elementy nasiennej form nagrobnych. Są to kręgi kamienne wypełnione kilkuwarstwowym brukiem lub nieregularne bruki, być może wycinkowe zachowane ich fragmenty. Formami nagrobnymi są zapewne pojedyncze głazy. Wyposażenie grobowe stanowią głównie ozdoby stroju, paciorki, wisioriki /moneta z otworkiem/ sprząski, okucia pasa, zapinki, bransolety, duża ilość drobnych fragmentów szkła, przedmioty codziennego użytku, fragmenty grzebieni, okucia i klucze skrzynek, przęśliki, szydła, przedmioty z kości, brzytwa. W dwóch miejscach odkryto ornamentowane brązowe ostrogi.

Całkowite ukończenie eksploracji omentarszyska wymaga jeszcze 1-2 sezonów badań na jego peryferiach, zwłaszcza w rejonie północno-wschodnim oraz sprawdzenie sondami już ustalonych granic.

NOWA HUTA-PLESZÓW
Stanowisko 1

patrz okres wpływów rzymskich

OCHLA, pow. Zielona Góra

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Zielonej Górze

Badania prowadził mgr Adam Kołodziejcki. Finansował WKZ w Zielonej Górze. Pierwszy sezon badań. Osada otwarta z okresu lateńskiego.

Prace miały charakter ratunkowy. Obszar osady niszczonej jest uprawą roli. Przekopano 2,5 ara. Wyeksplorowano 34 jamy o osadniczym charakterze. W niektórych odkryto ślady spalenizny, pozostałe służyły przypuszczalnie jako jamy piwniczne. Większość jam była workowatego lub nieckowatego kształtu, wypełnione sianą o ciemnym zabarwieniu oraz dużymi i stosunkowo licznymi ułankami naczyń.

Ceramikę charakteryzuje schropowacenie, dobry wypał, pogrubiowane, częste spłaszczone wylewy. Część ułanków ceramiki nawiązuje do form naczyń pomorskich. Zarówno ukształtowaniem brzegów, jak i fakturą oraz techniką wykonania ceramika ta odbiega od ceramiki kultury Łu-